

дихъ, и съднахъ съсъ Отца си на Него-
вый-ти престолъ.”(а)

И, защо то подъ тогова полководецъ
които единствениахъ, раздѣлихъ са на двѣ
части; едни тѣ вѣчъ побѣдихъ, (сирч. Свѧ-
тіи тѣ, които на небото тържествуватъ): Я
дрѹги тѣ юще са трудъятъ въ борбѣ тѣ,
(сирч. илъ които сме на земля та): За-
ради това сме должны, быва и е праведно;
да ги викаме и да имъ са молиме да ни
помогнатъ, които юще вѣдствоваме: Тай
и тамъ е прилично, къмъ нашъ тѣ бѣды,
за да ни помогнатъ, да са не бавижтъ; кои-
то са и подвизаваме юще.

Свѧтый Іоанъ Богословъ въ Открове-
ніе то си, видѣлъ душы тѣ на ск. мѫче-
ници; какъ съсъ голѣмъ гласъ выкали, и
искали отъ Бога отмѣщеніе на тѣхны тѣ
си убийцы; „До кога Владико Свѧтый и-
стинный, не сѫдишъ и не отмѣстишъ наша-
та кръвь на онъя гдѣ то живѣятъ на зе-
мля та?”(в)

И, когато са молїтъ за отмѣщеніе,
на убийцы тѣ си; а не могатъ ли са помоли

(а) Откров. 3, 21.

(в) Откров. 6, 10.